

" dvīņu zvaigznes
kāpās krāso prieku,
rīta pļavā mostas nokritušais smaids,
zāles stiebra sajūsmi nav gala,
debesis tik tuvu - atliek palekties..,"

AGSTI

agsti

bezesuntu

© agsti
© Eraksti 2006
ISBN 9984-794-63-6
6 lpp. / ~ 0,11 MB

bezesuntu

dvīņu zvaigznes kāpās krāso prieku, rīta pļavā mostas nokritušais
smaids, zāles stiebra sajūsmai nav gala, debesis tik tuvu - atliek
palekties..,

it kā divreiz skatīts maza bērna prieks, strauji pārceļas pār
debessjumu domas, kāpēc vilnis otru nekad nesatiek, viss ir līdzās -
tikai kaut kā nepietiek..,

satraukumā aizplūst atmiņas par tālo laimi, dienas ritējumam
garšvielas ir jāpieber, ir jau saprasts smilšu grauda dziļums,
dažreiz palīdz sevi atdot sev..,

dažreiz pieliekties ir vieglāk pat par miegu, piedot pārlijušam
pienam visu redzēto, atrast aizbēgušas dzimumzīmes pēdas,
tuksnesī ir tomēr jāatrod..,

tik vienkārši ir pamēģināt aizmirst, mēness atspulgu slēp
piedurknē, piekļauties pie saules skartās zemes, uzlikt plaukstu
mākonim, kas dzied..,

aizskrien gliemeži pār sārto pieneņlauku, pietrūkst spēka aizvērt
vakardienu ciet, akmens pierakstītās pārdomas par dzīvi, asara pie
patiesības rit..,

triecienviļņa gurdums neļauj aizmigt, tikpat tālu skats līdz rītdienai,
arī pārsteigt jāprot neviltoti, trāpīts vārds jau nolemts mūžībai..,

lietus lāses ceļš uz zemi iepriecina, aizspriedumu karstumā ir
paslēpts vakardienas spīts, viss ir vienkārši un vērts nav atcerēties,
palikt mālā stāvēt nevar sasisties..,

kāpēc dažreiz šķiet, ka visam jāpaklausa, dzīves krāsu grozs var
atšķirties, pārāk viegli savās plaukstās sasildīties, pieticīgums
aiztek prieka apdalīts..,

ūdens rāms nav pieredzējis bailes, paraugoties lejup sauli
ieraudzīt, pienāks rīts un gaidīt nebūs laika, atklāt sevi, piedot,
uzsmaidīt..,

lēnām krītot aizspriedumu melnā caurumā, diegs sarauts divās vietās nepārtrūks, pierasts mieru meklēt lietu līdzsvarā, aiziet prom var atgādināt nē..,

miegam pretoties var tikai bezsvars, nogurums pret spēku divcīņā ir lieks, pacelties virs jumtiem pievilkšanās kavē, kļūt par izredzēto nolemts tikai sev..,

zeltains riets jau pārklāj rudens pļavu, spēlēt paslēpes ir pirmās klases nieks, naidam pakļauts dzīvesprieka trauslums, tālāk dodas zemē atrasts rīts..,

pārsteigums par vienkāršību elpu aizraujošs, dziļi sevī sadzirdētam vējam līdzī aizskriet, jūras malā iepazīstas divi dievi, nepārdzīvots svešums piedots mirklī tiek..,

šķietams aizspriedums spiež atbildībai pakļauties, par augstu palēkties un zvaigzni rokā tvert, ir katram rudzu vārpa graudam dzīvesstāsts, pret saules lēktu atsists vaigs uz brīdi sūrst..,

nebeidzamai laimei līdzī doties viegli, satraukties par laicīgo nav pienākums, izstumt savu dvēseli un sirdi lietū, savilņojums pārņem dot un piederēt..,

samākslota pirmdiena kā tikko pļauta zāle, nespēks piecelties dot atspērienu mazliet padomāt, attālums līdz īstenībai nepārvarams, pārmetst spogulim nav tiesīgs it neviens..,

smaržīgs apelsīns no siltām maigām rokām, zvaigzne krītot pasmaida uz dziest, acis aizvērtās uz mirkli apžilbina, stūris mazs no sirds tad klusām lūzt..,

aturēties iet vēl drusku tālāk viegli, pārdot atmiņas uz salas neapdzīvotas, tiesības par sevi būt ir patīkami saldas, smaida atspulgs ūdenī šķiet piekrāsots..,

uzminēt cik zirņu vienā pākstī pamēģināt, pieņemt pārliecību un par mūsu nosaukt to, izbaudīt kā sāj un redzēt visā labo, no malas paskatīties, sastingt gaidot, būt..,

sniega pārslas piesardzīgums attur pavasari, atzīties un varēt
bīstas puteklis, tieksmes vilināta kļavas lapa smejas, dejā pārtop
alku aizpūsts laiks..,

domās zudis astronauts lūdz pasniegt roku, aptumsuma laikā saule
kautrējas, skatīt pīlādžogas augstu aizsniegt nevar, mazam esot
visums šķiet tik tāls..,

mazliet jaušams skurbums atver rasas acis, prieka pārpildītā sejā
tikko manāms smīns, nesaprotams pārmetums par nepateikto,
miera atbrīvots uz ādas izplūst sarkanvīns..,

skalji smejojoties var aizbēgt prom un slēpties, liktens ceļā piederības
zīmes uzstādīt, maskas otrā pusē dzīve neapstājas, lieki liekulīgs ir
ikdienišķais smaids..,

norūdītas pieres rievās dzīves straume saskatāma, aizkars pāri
lielceļam jau aizvilks ciet, neatrastās atbildes ir nopērkamas,
atbalss dvēselē tai neliek atgriezties..,

kraujas malā priedes saknes satraukuma pilnas, ūdens apskauj
krastu nemanāmi čukst, piepildītas vēlēšanās zīmē debeszilas,
horizontam pāri raušas saules riets..,

nepaklupt pret augstu pakāpienu māca, pastnieks nemanāmais
kaisa vēstules, skriet pa pļavu paklupt zemei pieplakt, vērot
sienāžus kā tie uz saujas lec..

tieksme pierādīt ar laiku izblāv projām dodas, padoms lietderīgs ne
vienmēr novērtēts, iespēli no sirds uz sirdi saņemt jāiemācās,
tuvu būt tik nemanāmi visu sevi dot..,

ledus laukā acu mirdzums aizdegas no jauna, skatiens šķiet uz
brīdi dusmu pielādēts, asmens zīmējumā savu satraukumu ieliet,
atsitiena brīdī gaisā klusums iesūcas..,

ceļa segums aizmet tālu prom no tējas tases, liekas pasaule jau
pieder pagātnei, kartē iezīmētam liktenim sāk pietrūkt elpas,
pārlicības piepildītam rokas spiedienam..,

lepnums atliec muguru un pasniedz sejai smaidu, jokā paslēpusies

vēlme pateikties, agrā rītā ūdensrozes zieda atvēršanos vērot,
dāvāt miera pukstus sirdij tagad te..

nevar zināt jaunas dienas sākumu un beigas, izspūrušos matos
savu sejas krāsu sameklēt, piesardzīgi pielaikot un uzvilkt modes
masku, būt par pilienu un citiem netraucēt..,

piepildījums pārsteidz šad tad iepriecina, viltus kārdinājums
papīrīšos spilgtos noslēpies, nomākušās debess gaišas vēlmes
apskaut nespēj, paņemt otu domās savās sauli uzzīmēt..,

visai galaktikai tieši sirdī ierausties, zvaigznes steidzas veidot
ūdenskritumu, cirka sārtā apļa vidū pazūd bēdas, iekāpt laika
mašīnā vairs neaicina optimists..,

smieklī sašķeļ klinti sapurinot ziedlapiņas, dzēliens plecā atauš
atmiņas par turpmāko, izbirst laiks no saujām noticējis maldiem,
asiem stūriem rotāts pievilcīgums nenojauš..,

mazām ūdens pērlēm pildīts vēja veldzējošais skūpstis, atviegloti
nopūsties ļauj kaklam svelmes skartam, sīkums mazs, bet tomēr
katru dienu lūgts, sasniedzams ir viss tepat tik saņemt
jāuzdrīkstas..,

strīdus ābolam nav gribas nokrist zemē, samilzušās raizes aizved
pacietību prom, spilvencilvēks pienāk klāt un saka labu,
pārmaiņām nav gatavs vakarējais piens..,

pārlicība dara galu nesapratnei, iecietīgums allaž garām viegli
laists, zibens iezīmētā taka pat līdz zemei, gribētos kaut reizi
domās izstaigāt..,

bizbizmāres ligzda pašā smilgas galā, siltums nekad neprasīts, bet
dots, pirkstu galu pieskārieni ādai trauslai, izkūst nodoms gaisā
sevi aizlaižot..,

sadalīts domas ripo akmens gaitu, pieradumam spēks ir rūpju
pieslīpēts, vārdiem zināmiem var uzburt labu nakti, gaismai
mostoties zem segas vijas pavediens..,

spodri izsacīta vēlēšanās visu zināt palīdz, kaut kur dzirdēts
teikums varbūt kļūdīsies, maija puķēm laimes brīdis saules gaismā
vadīts, bērza tāsī dzīves sliedes iekaltas..,

smilšu piramīdas galā skudras būvē troni, savai zemei piedošanu
lūgt ir piemirsies, balsi vienīgo vairs atpirkt nebūs viegli, izolē uz
galda valda dzēšpapīrs..,

siltā jūras vēja skartie sejas vaibsti, smiltīm samtainām jau pārklāts
miera gars, atveldzēties jānes pēdas nostaigātās, jāizkrata ceļa
gruži sakrātie..,

laimes dienām piepildīta sniega vīra deja, teju mirklī satverts brīža
pilnīgums, augums pārslidējis pāri rokai lēnai, neatraujams
skaistums savēl acu plakstiņus..,

pamodusies atmiņa pēc saldā ziemas miega, pārjautātam vārdam
nemazinās nozīme, dzīves stropa šūnas aizdarītas visas, kā lai
nesaņemtu balvu skaiti ierāmē..,

katrs gaitas solis savā rūtiņā ir liekams, priežu galotnēs pie skujām
ķeras vējš, sagrozītās bezgalības sasniedzamais kritums, baudīts
tiek un apzināts ik brīdi itin viss..,

āboliem zem sakritušām rudens lapām silti, pa spraugu smaida
kastanis no čaulas spurainās, dūmakainā upes gultnē pastaigājas
gulbjji, pārdomas par pasaulīgo rāmā mierā noraugās..,

notikums uz ielas guļot nepamanīts, skatiens bezcerīgi novēršoties
klusī mulst, nevainīga peļķe izmisīgi piedošanu lūdzot, jūtas
neizzinātas bez atzišanas lūzt..,

sev pa priekšu aizskrien laiks un brīnās, pieturvietā nākamajā
iekāps cerība varbūt, garām paslīd dzīves ainas līdzīgas ir visas,
durvīm pārsteigumā atveroties sevi atpazīt..,

ielas otrā pusē laime skumji pastaigājas, nobriedusi ozolzīle iekrīt
raibā kapucē, priekšā visu saka zīmējums uz sienas, atzišanās
piesieta pie roktura tai salst..,

zemapziņas mudināts sen apstāšanās mirklis, dziļi elpu ievēkot
svaigs miers tiek atpogāts, skrējieni algots visiem reiz tas beidzas,
pienāk brīdis kaktusu nest jūru apraudzīt..,

tīras sirdsapziņas neskarts mirkļa spožums, atvases tik mīļi
stumbrā plaukst, iepriekš ātri veiktam izklupienam, galvu lēni
pieliecot var klusi pateikt vēl..,

paralēles aizklīst bezcerīgais skatiens, noslaucītās drupačas uz
svariem sastrīdas, pieklaucēt pie ļaužu durvīm ļoti steidzas, izkārt
baltu galdautu virs pašapziņas dzirnavām..,

noklaudz asara uz aizsalušā pieraduma bruģa, turpat līksmi kāras
bailes gaviļē, tikai mirkli vēlāk izrādīsies liktens, ielūgs jaunus
viesus savā karietē..,

remdināta prieka aromāts par ātru izplēn, uz pusēm aizlocītā
kabatā pie krūtīm ielikts vārds, pa durvju spraugu aizmūk sapnis
neizstāstīts, atvadoties brīdis šķiet tik nelūdzami īss..

/agsti/